

A Legionella-füzet

PRÓZA - LXI. évfolyam, 14. szám, 2017. április 7.

A halálom pedig dán volt. Vagy svéd. Egy északi fazon, barna hajú különben, borostás is, nyilván, és férfi, szúrós tekintettel, valójában soha nem láttam, nem adatott alkalom megpillantani. Shettemberg, így hívták. Egy északi tag, akiről valahogyan a tudomásomra jut, hogy engesztelhetetlenül gyűlöl, de közben nem tudom a gyűlölet okát, azt hallom, azt mondják valakik, a hajóutasok talán, nem tudom, az jut a fülembe, azért gyűlöl, mert nem szeretem a kéket, és az apróságokat. Pedig a kéket is szeretem, és az apróságokért is odavagyok. Szerintem életemben nem írtam le olyan mondatot, amiben ne lenne kék szín. Ibolyakék, sebkék, hidegtől megkékült női száj, az elkékülő esti fény. Esti fényben kéken dereng a férfimakk, fényes ujjal pöccinti meg a télidő, írta majdnem Dumpf, de inkább én. Vagy az a rettenetes mennyiségű apróság, kicsinység és csekélység, amit kézbe vettem, gyűjtöttem, érintettem, ezer zsákos Imre kevés lenne rá.